

Iz kapitola 16.

[1] Pošlete beránka Vládcí země ze Sély pouští na horu sijónské dcery. [2] I budou jako vyplašení ptáci, vyhnaní z hnízda, moábské dcery při arónských brodech. [3] "Svolejte radu, učiňte rozhodnutí. V samé poledne ať je tvůj stín jak noc, ukryj zahnané, neprozrad' vyplašené; [4] Moábe, ať moji zahnaní jsou tvými hosty, před zhoubcem buď jejich skryší. Utlačovatel, ten vezme za své, zhouba skončí. Ze země vymizejí ti, kdo ji podupali. [5] Trůn bude upevněn milosrdenstvím a dosedne na něj v Davidově stanu ten, jenž bude soudit věrně, vyhledávat právo, rázně uplatňovat spravedlnost." [6] Slychali jsme o pýše Moába přepyšného, o pyšné jeho povýšenosti a bezmezně zpupnosti; k ničemu nejsou jeho žvásty. [7] Proto bude Moáb kvílet nad Moábem, všichni budou kvílet. Touhou po kírcharsetských hrozinkových koláčích budou vzdychat úplně zdeptáni. [8] Vždyť zvadly viničné terasy Chešbónu, sibemská vinná réva. Páni pronárodů otloukli to ušlechtilé révoví, jež dosahovalo až k Jaezeru, vinulo se až k poušti, jeho výhonky se rozbujely a pronikly za moře. [9] Proto pláče s plačícím Jaezerem, nad sibemskou vinnou révou. Svlažuji tě svými slzami, Chešbóne a Eleále, neboť při tvé letní sklizni a tvém vinobraní přestane vaše výskání. [10] Přestaly v sadu radost a jásosť, na vinicích se už neplesá a nehlaholí, nikdo nelisuje v lisu víno, tvému výskání jsem učinil přítrž. [11] Proto všechno ve mně nad Moábem jak citara sténá, mé nitro lká nad Kír-cheresem. [12] Až se Moáb ukáže před svými bohy a na posvátné návrší se dotmácí, až vstoupí do své svatyně, aby se modlil, ničeho nedosáhne. [13] Toto je slovo, které už tehdy Hospodin promluvil o Moábovi. [14] Nyní Hospodin promluvil: "Za tři léta, jako jsou léta nádeníka, zlehčena bude sláva Moábova u celého jeho početného davu; zůstane mu malá, bezvýznamná hrstka."